

engang meget henstille til de ærede Rigsdagsmænds nærmere Overveelse, om det er værd for hurtigt og for en enkelt Prøvelses Skyld at forsøge ved en Lovgivning, som skal afsæses efter Grundlovens Mand, det vil sige, som ikke paa nogen Maade paalagde Grundlovens Bestemmelser Tvang, — om det vilde være rigtigt, siger jeg, nu at bringe en saadan Lovgivning frem, og om vi ikke ere formeget under Indflydelse af nylig forgaade Begivenheder, som vi maaskee ikke nu ere istand til at bedømme med den behørig, upersonlige Rolighed, om vi ikke, siger jeg, ere formeget under en saadan Indflydelse, til at vi nu kunne foretage en saadan Lovgivningsgjerning.

Premierministeren: Jeg skal tillade mig at vende tilbage til det foregaaende Foredrag af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), idet denne Rigsdagsmand holdt sig til det, der var Sagens egentlige Gjenstand, og jeg skal da tillade mig, at berøre et Par Punkter. Hans Foredrag gik ud paa, at man maatte tage under Overveelse, om man ikke ved en særegen Lov kunde vedtage Uaffatteligheben, i alt Fald for visse Aar for de Embedsmænd, der havde Sæde paa Rigsdagen. Foruden hvad der forøvrigt maatte komme under Overveelse, inden man fik til at udgive en saadan Lov, maa jeg imidlertid her gjentage, hvad jeg tidligere har sagt, at det for mig idetmindste synes meget tvivlsomt, om Saadant kunde stemme med Grundloven, idet de Embedsmænd, som sidde i Rigsdagen, neppe kunne ansees for en „vis Klasse“ af Embedsmænd, saaledes som Dommere, der udtrykkeligt nævnes som en Klasse, med Hensyn til hvilken en Undtagelse er stæet. — Der var dernæst en anden vigtig Hovedbetragtning, han fremhævede, som jeg ganske kan vedfende mig som min, kan ansee for bindende for mig, det er simpelthen den, at ingen Affædigelse kan stæe uden ved en fra Regeringens udgaaet Beslutning, kontrastneret af vedkommende Minister, at denne Minister altsaa ligefrem efter Grundloven er ansvarlig for samme, og at det netop er Folkethinget, som er besøiet til, uden at være afhængigt af nogen Anden end af sig selv, at bringe det Spørgsmaal under den rette Domstols Paaføelse,

om det har været en uforvarlig Embedsforelse af denne Minister, da han tiltraadte og udførte den Beslutning, at den Vedkommende blev affædiget; det er et Supplement til det hele Forhold, som ikke bør savnes ved Betragtningen af samme, og som meget rigtigt er fremhævet af den nævnte ærede Rigsdagsmand.

Monrad: Ja, min ærede Ven for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og jeg, vi sidde jo begge paa den grønne Green; fordi vi ere Pensionister, og vi kunne jo saaledes sagtens finde os i, hvorledes Embedsmændenes Stilling er. Jeg skønner imidlertid ikke rettere, end at man kunde anvende en Deel af min ærede Vens Anførte ogsaa paa Pensionister. Der var, efter de Grundsatninger, han gjorde gjældende, Intet til Hinder for at sige ogsaa om Pensionister, at, da ogsaa de oppebære et Slags Løn af Staten, saa bør de billigt, naar de ere paa Rigsdagen, i deres Stemmegivning tage Hensyn til Regeringens Duster. Dog jeg vil henstille til Forsamlingens Bedømmelse, hvorledes det vilde see ud, dersom den Fremgangsmaade blev den almindelige, som den ærede Rigsdagsmand mener at være den rette, nemlig, at Embedsmænd ved Afgørelse af politiske Spørgsmaal her i Rigsdagen burde træde tilbage og undlade at stemme, hvorledes det vilde see ud, hvis der var det Regulativ for saadanne Embedsmænd, at de, naar Regeringen ønskede det, skulde stemme for dens Forslag. (Tscherning: Det har jeg ikke sagt; maa jeg bede om Ordet!). Ja, hvad enten man har et saadant udtrykkeligt Regulativ, eller man opstiller saadanne Grundsatninger for Embedsmænds Færd som Rigsdagsmand, som den ærede Rigsdagsmand forsvarede, er i Virkeligheden det og det Samme. Nei! — lad os engang udtale det reent ud, — Sagen er den, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) troer, at en selvstændig og uafhængig Embedsmænd er til Hinder for Landets demokratiske Udvikling; derfor vil han have en selvstændig og afhængig Embedsstand, der skal være et villigst Redskab for Regeringen, for at Folket ikke skal vælge Embedsmændene, eller for at de, naar de komme her, ikke skulle sidde som selvstændige og indflydelsesrige